

[Elsø-Morote Ross.]

Hvad angår husejernes provenu, havde det radikale venstre principielt ønsket, at en del af huslejestigningen i en overgangsperiode var tilfaldet det offentlige. Det var ikke opnåeligt i forliget, så her måtte vi give en indrømmelse. Når dette ikke kunne opnås, finder vi den vedtagne ordning acceptabel. Herefter bindes 50 pct. af lejestigningen i 15 år og tilbagebetales over en periode på 20 år. Yderligere forbeholdes 25 pct. til vedligeholdelse, så alt taget i betragtning har man sikret det hensyn til lejerne, som må være noget afgørende i hele normaliseringsprocessen. De 50 pct. skal indbetales i et særligt låneinstitut.

I skitsen for boligforliget står der, at midlerne skal anvendes dels til udlån til ombygning og modernisering af ældre ejendomme, dels til opkøb af obligationer i boligbyggeriets tredjeprioritetsinstitutter. Hvis skitsen var standset her, ville jeg have været meget utilfreds med den rækkefølge, hvorefter midlerne skulle anvendes. Jeg er absolut tilhænger af, at ældre ejendomme skal moderniseres, men det må komme i anden række, hovedformålet må være at få lejen ned i nybyggeriet.

Jeg er derfor meget tilfreds med den efterfølgende sætning, hvori det siges, at det forudsættes, at en overvejende del af midlerne skal anvendes til obligationskøb. Til det private boligbyggeri får vi således et låneinstitut eller en slags boligfond, ligesom vi gennem indbetaling af 70 pct. af den konstaterede lejeforskel i de sociale ejendomme får en landsbyggefond for det almennyttige byggeri til udlån til nyt socialt boligbyggeri. De sociale selskaber er grundlagt gennem statens store støtte. Den ideelle tanke, som oprindelig lå bag denne ordning, var, at de engang senere til gengæld skulle yde hjælp til fremtidens byggeri. Tanken var, at man i de gamle foreninger, der har de store prioritetsreserver, eller ved kollektivt samarbejde mellem foreningerne direkte skulle investere beløb til en rente under de ellers nødvendige tredjeprioritetslåns rente, så der opnåedes en lavere leje.

Denne tanke er gang på gang fremsat og støttet af radikale boligordførere. Det er derfor med stor tilfredshed, jeg konsta-

terer, at boligministeren siger, at det sociale byggeri i princippet er selvfinansierende, og i den forbindelse nævner det sociale byggeris byggefondsforpligtelser, som sikrer, at opsparing gennem prioritetsafdragene kommer nybyggeriet til gode. Ministeren tilføjer, at landsbyggefonden betegner en aktivisering, en stærkt fremskyndet nyttiggørelse af opsparingsværdierne i det ældre sociale byggeri. Ministeren siger yderligere, at når der lægges vægt på selvfinansiering, bliver forholdene i det sociale byggeri på en vis måde sidestillet med det private erhvervslivs forhold. Efter min mening vil der derved virkelig kunne blive tale om en konkurrence mellem det private og det almennyttige byggeri, hvad jeg mener vil være til fordel for begge byggeformer.

I en overgangsperiode på 10 år gives rentestøtte til 12.000 lejligheder årlig i det sociale byggeri. Med denne ordning falder lovforslaget om midlertidige driftslån bort. Efter denne 10-årige periode håber jeg det bliver muligt at nøjes med boligsikringsordningen, idet vi principielt er af den opfattelse, at offentlig støtte ikke bør gives til ejendomme, hvori der kan bo folk, der ikke har specielt behov for hjælp til nedbringelse af deres husleje, men kun til den enkelte familie efter dens individuelle behov. Fortsætter man med støtteordninger til dele af boligbyggeriet, er det, som det også vil være tilfældet for de 120.000 sociale lejligheder, der nu skal bygges med rentesikringsordning, ikke muligt at opnå samme leje for lejligheder af samme brugsværdi, og vi vil fortsætte med at have forskellige huslejeniveauer. Noget af det, der tiltaler mig mest, er, at de nuværende forskellige former for tilskudsordninger afløses af en boligsikringsordning, hvor husstandsindtægt, børneantal og huslejens størrelse er afgørende for, om der gives tilskud eller ej, og afgørende for tilskuddets størrelse. I lejeudvalget er vi endnu ikke helt færdig med beregningerne, men jeg tror, der er enighed om, at der i særlig grad skal lægges vægt på, at familier med børn kan skaffe sig en ordentlig lejlighed.

Denne boligsikringsordning i udlejningsbyggeriet vil være en hjælp for mange familier i det dyre nybyggeri, men også for de familier, der ved at skulle betale brugsværdien af deres lejlighed kommer op på